

RP 6/2026 rd

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till komplettering av regeringens proposition med förslag till lag om ändring av lagen om minimiskatt för stora koncerner (RP 196/2025 rd)

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås det att regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av lagen om minimiskatt för stora koncerner (RP 196/2025 rd) kompletteras så att bestämmelser om en safe harbour-regel om parallellsystem, en safe harbour-regel om den yttersta moderenheten och en safe harbour-regel om substansbaserade skatteincitament fogas till lagen om minimiskatt för stora koncerner. Därtill föreslås det att tillämpningstiden för safe harbour-regeln under övergångsperioden som gäller land-för-land-rapporteringen för beskattningen förlängs med ett år.

Förslagen grundar sig på artikel 32 i minimiskattedirektivet, som gäller safe harbour-regler, och på det så kallade parallellmodellpaket som OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverk (Inclusive Framework) publicerade i januari 2026.

Safe harbour-reglerna som ingår i parallellmodellpaketet bedöms ha betydande konsekvenser för det globala minimiskattesystemets funktion. För Finlands del bedöms konsekvenserna dock närmast vara indirekta och beloppet av den tilläggsskatt som tas ut i Finland beräknas inte minska avsevärt.

Lagen avses träda i kraft så snart som möjligt men senast den 31 mars 2026. Enligt förslaget ska lagen tillämpas första gången på räkenskapsperioder som börjar den 1 januari 2026 eller därefter.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
MOTIVERING.....	3
1 Bakgrund och beredning.....	3
1.1 Bakgrund.....	3
1.2 Beredning.....	4
2 Förslagen och deras konsekvenser	5
2.1 De viktigaste förslagen	5
2.2 De huvudsakliga konsekvenserna.....	5
3 Remissvar	9
4 Specialmotivering.....	10
5 Ikraftträdande	14
6 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning.....	14
7 Förhållande till den ursprungliga propositionen.....	15
LAGFÖRSLAG.....	16
Lag om ändring av lagen om minimiskatt för stora koncerner.....	16
BILAGA.....	20
PARALLELLTEXT	20
Lag om ändring av lagen om minimiskatt för stora koncerner.....	20

MOTIVERING

1 Bakgrund och beredning

1.1 Bakgrund

I regeringens proposition RP 196/2025 rd konstaterades det att lagen om minimiskatt för stora koncerner (1308/2023, nedan minimiskattelagen) föreslås bli ändrad bland annat genom att foga till den de delar av tillämpningsvägledningarna som OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverk (OECD/G20 Inclusive Framework on BEPS, nedan även ”*Inclusive Framework*” eller ”*IF*”) publicerade 2024 och 2025 och som ska betraktas som nya beskattningsregler samt genom att förtydliga punkter i lagen som lämnar mycket tolkningsrum.

Efter att propositionen lämnades till riksdagen har OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverk publicerat ett så kallat parallellmodellpaket (Side-by-Side Package) den 5 januari 2026.¹ I början av januari 2026 hade Inclusive Framework 147 medlemmar, av vilka alla var med i ställningstagandet gällande parallellmodellpaketet. EU-medlemsstaterna anslöt sig till ställningstagandet med undantag för Cypern, som inte deltar i Inclusive Framework-sammansättningen (Cypern meddelade dock separat att det stöder projektet²). Finansministeriets redogörelse för ärendet har behandlats i riksdagens finansutskott i november 2025 (O 53/2025 rd).

Publikationen från det inkluderande ramverket innehåller utöver en inledning om parallellmodellpaketet tillämpningsvägledningar om safe harbour-regeln om förenklad beräkning av den faktiska skattenivån (Simplified ETR Safe Harbour), förlängningen av safe harbour-regeln under övergångsperioden som gäller land-för-land-rapporteringen för beskattningen (Extension of the Transitional CbCR Safe Harbour), safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament (Substance-based Tax Incentive Safe Harbour) och om parallellmodellen (Side-by-Side System), i vilken ingår en safe harbour-regel om parallellsystem (Side-by-Side Safe Harbour) och en safe harbour-regel om den yttersta moderenheten (UPE Safe Harbour).

Enligt tillämpningsvägledningen är avsikten att safe harbour-reglerna ska tillämpas huvudsakligen på räkenskapsperioder som börjar den 1 januari 2026. Avsikten är att safe harbour-regeln om förenklad beräkning av den faktiska skattenivån ska tillämpas på räkenskapsperioder som börjar den 1 januari 2027, men staterna har också möjlighet att ta den i bruk tidigare, i fråga om räkenskapsperioder som börjar den 1 januari 2026, med vissa begränsningar.

Det föreslås att regeringens proposition RP 196/2025 rd kompletteras så att bestämmelser om safe harbour-regeln om parallellsystem, safe harbour-regeln om den yttersta moderenheten och safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament fogas till 9 kap. i minimiskattelagen. Genom den ändring som föreslås i 10 kap. 6 § förlängs dessutom tillämpningstiden för safe

¹ OECD (2026), Tax Challenges Arising from the Digitalisation of the Economy – Global Anti-Base Erosion Model Rules (Pillar Two), Side-by-Side Package: Inclusive Framework on BEPS, OECD, <https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/topics/policysub-issues/global-minimum-tax/side-by-side-package.pdf>.

² <https://www.gov.cy/mof/en/uncategorized/minister-of-finance-press-release-on-the-side-by-side-package-approved-by-the-oecd-g20-inclusive-framework-on-beps-on-january-5th-2026-2/>

harbour-regeln under övergångsperioden som gäller land-för-land-rapporteringen för beskattningen.

Avsikten är att en separat regeringsproposition om safe harbour-regeln om förenklad beräkning av den faktiska skattenivån ska lämnas under 2026.

1.2 Beredning

Beredningen av EU-rättsakten

Genom minimiskattelagen genomfördes rådets direktiv (EU) 2022/2523 (nedan minimiskattedirektivet). Propositionen grundar sig inte på en ny EU-rättsakt, utan den kompletterar genomförandet av en befintlig rättsakt. Beredningen av minimiskattedirektivet beskrivs i regeringens proposition RP 77/2023 rd.

Tillämpningsvägledningen har genomförts genom att lägga till eller ändra safe harbour-regler. I fråga om safe harbour-regler hänvisar artikel 32 i minimiskattedirektivet direkt till internationellt överenskomna regler som alla medlemsstater har samtyckt till; det nationella införandet av sådana bestämmelser är således en del av genomförandet av direktivet. EU-rättsaktens mål och huvudsakliga innehåll har beskrivits i regeringens proposition RP 196/2025 rd.

Den 12 januari 2026 har kommissionen publicerat ett meddelande i Europeiska unionens officiella tidning (C/2026/253) där kommissionen erkänner det avtal om safe harbour-regler som godkänts inom ramen för OECD:s inkluderande ramverk den 5 januari 2026 och bekräftar tillämpningen av avtalet i samband med rådets direktiv (EU) 2022/2523.

Vid sammanträdet för Europeiska unionens råd för ekonomiska och finansiella frågor den 12 december 2025 lämnade dessutom fem EU-medlemsstater (Estland, Lettland, Litauen, Malta och Slovakien) ett uttalande där det krävdes att undantaget enligt artikel 50 i direktivet skulle förlängas och enligt kommissionens svar ska frågan bedömas senare.³

Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts vid finansministeriet. Propositionsutkastet var på remiss den 23 januari–4 februari 2026.

Remisstiden för utkastet till proposition är kortare än det regelmässiga sex veckor, eftersom det är fråga om genomförande av en EU-rättsakt som inte ger nationellt handlingsutrymme. Ärendet har också bedömts vara exceptionellt brådskande, eftersom avsikten är att de föreslagna bestämmelserna ska vara tillämpliga redan på pågående räkenskapsperioder. Förslagen kan inverka på det skattebelopp som tas ut av koncernen, om någon av de föreslagna safe harbour-reglerna är tillämplig. Till exempel påverkas redovisningen av den skattskyldiges skatter (IAS 12) av när skattelagen har stiftats eller i praktiken antagits. En så snabb tidtabell för genomförandet som möjligt förtydligar således rättsläget och ligger i de skattskyldigas intresse.

³ Se Estlands finansministeriums meddelande: <https://www.fin.ee/uudised/eesti-koos-balti-riikide-malta-ja-slovakkiaga-kutsutub-eli-ules-maksureegleid-lihtsustama>

Beredningsunderlaget till propositionen finns i den offentliga tjänsten under adressen valtioneuvosto.fi/sv/projekt med identifieringskod [VM002:00/2026](#).

2 Förslagen och deras konsekvenser

2.1 De viktigaste förslagen

För genomförandet av direktivets syfte (överensstämmelse med det internationella minimiskatteprojektet) och säkerställandet av att Finlands minimiskattelag betraktas som sådana kvalificerade regler som avses i GloBE-modellreglerna föreslås det att den nationella lagen ska innehålla de safe harbour-regler som publicerades av Inclusive Framework i januari 2026 (med undantag för safe harbour-regeln om förenklad beräkning av den faktiska skattenivån).

Eftersom det är fråga om safe harbour-regler som avses i artikel 32 i minimiskattedirektivet, är genomförandet av bestämmelserna inte förenat med nationellt handlingsutrymme.

De föreslagna ändringarna ingår i 9 och 10 kap. i minimiskattelagen. Det föreslås att det till 9 kap. fogas bestämmelser om safe harbour-regler om parallellsystem och om den yttersta moderenheten. I stycke 9 i inledningen till det paket som det inkluderande ramverket publicerade den 5 januari 2026 konstateras det att även om det inkluderande ramverket anser att en global minimiskattereglering som grundar sig på common approach-tillvägagångssättet är den primära metoden att säkerställa minimibesättning, så noterar det inkluderande ramverket också att vissa jurisdiktioner redan har kunnat införa skattelagstiftning som innehåller villkor för minimiskatt i fråga om jurisdiktionens multinationella koncerners inhemska och utländska verksamheter. Införandet av safe harbour-regler om parallellsystem och om den yttersta moderenheten påverkar inte eventuella nationella tilläggsskatter som tas ut i andra jurisdiktioner (stycke 14 i inledningen). Det föreslås också att det till 9 kap. fogas bestämmelser om en safe harbour-regel om substansbaserade skatteincitament.

De föreslagna ändringarna handlar till alla delar om frivilliga val för den skattskyldige, eftersom det är fråga om safe harbour-regler som ska tillämpas endast om koncernen väljer dem.

I propositionen föreslås det att ändringarna ska tillämpas på räkenskapsperioder som börjar den 1 januari 2026 och därefter.

2.2 De huvudsakliga konsekvenserna

Safe harbour-reglerna som ingår i parallellmodellpaketet bedöms ha betydande konsekvenser för det globala minimiskattesystemets funktion. Till exempel begränsar safe harbour-regeln om parallellmodellen antalet enheter som omfattas av tilläggsskatt till den del de redan anses omfattas av ett motsvarande system, men undantag för enheter som omfattas av nationell tilläggsskatt i den jurisdiktion där de är belägna (QDMTT). Utöver avgränsningarna påverkar safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament beräkningen av minimiskattenivån på 15 procent så att skyldigheten att betala tilläggsskatt minskar. Konsekvenserna av den del av paketet som det nu föreslås bestämmelser om bedöms närmare nedan. Bedömningen försvåras avsevärt till exempel av att det inte finns något egentligt jämförelsematerial gällande läget som föregick ändringen, eftersom deklarationer om tilläggsskatt lämnas in och behandlas första gången 2026. De första räkenskapsperioderna som omfattas av minimiskatten omfattas därtill av betydande förenklingsundantag och de utgör således inte heller efter inlämnandet och behandlingen av skattedeklarationerna ett jämförbart material.

Parallellmodellen (Side-by-Side System)

Parallellmodellen utesluter från minimibeskattningen huvudsakligen koncernenheter vars yttersta moderenhet är belägen inom en kvalificerad parallellmodelljurisdiktion och inom vars jurisdiktion det inte tillämpas någon nationell tilläggsskatt. Eftersom Finland har en nationell tilläggsskatt inverkar tillämpningen av parallellmodellen således i allmänhet inte direkt på beskattningen av intäkterna hos enheter belägna i Finland, utan konsekvenserna kan närmast vara indirekta. Sådana indirekta konsekvenser kan vara eventuella konsekvenser för konkurrenskraften, om koncerner som omfattas av parallellmodellen som helhet betraktat utsätts för en lindrigare skattebörda än koncerner som omfattas av minimiskatt. Beräkningar av de fiskala konsekvenserna av tillämpningen av parallellmodellen som uttryckligen gäller Finland har inte kunnat göras. Å andra sidan har det redan i samband med ibruktagandet av den ursprungliga minimiskattelagen (RP 77/2023 rd) bedömts att de då uppskattade intäkterna av tilläggsskatten (i genomsnitt cirka 20 miljoner euro per år under de första åren) är förenade med osäkerhet bl.a. på grund av inexaktheter i materialet. De positiva konsekvenser som bestämmelserna om minimiskatt har för Finland kan bedömas ha särskilt samband med de indirekta konsekvenserna på lång sikt, när den skadliga skattekonkurrensen och överföringen av vinster mellan länder minskar. Såsom det konstateras i regeringens proposition RP 77/2023 rd bidrar införandet av bestämmelser om minimiskatt också till att skydda framtida skatteintäkter, eftersom regleringen minskar incitamenten att flytta verksamheter till områden med låg beskattning och minskar behovet av skattekonkurrens med andra områden.

De safe harbour-bestämmelser som nu föreslås äventyrar delvis målen för minimibeskattningen i och med att tillämpningsområdet för regeln om inkomstinkludering och regeln om kompensation för bortfall i skattebetalning enligt common approach-tillvägagångssättet inskränks genom att hela koncerner eller koncernens moderenheter befrias från sådan minimibeskattning. Till denna del ingår det dock i regleringen en förutsättning att jurisdiktionens parallellsystem eller system som gäller den inhemska yttersta moderenheten kan vara ett kvalificerat system enligt OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverks särskilda kollegiala utvärdering endast om vissa villkor som gäller skattenivån uppfylls. Det är således inte fråga om att helt slopa en viss minimiskattenivå, utan om att den genomförs på ett annat sätt genom att man godkänner också andra modeller som säkerställer en minimiskattenivå för koncerner än de som följer av common approach-metoden. Eftersom en förutsättning för tillämpning av en sådan parallellmodell således är att ett resultat som motsvarar minimiskattesystemet uppnås, bedöms parallellmodellen inte slutligen medföra någon betydande skillnad för koncernernas totala skattebörda oavsett om minimiskattesystemet eller parallellmodellen tillämpas på koncernen. Dessutom är möjligheten att omfattas av modellen begränsad och förutsätter betydande intäktsbaserad beskattning av inhemska och i tillämpliga delar utländska intäkter. Dessa drag, tillsammans med de inhemska tilläggsskatterna, bedöms minska den risk som parallellmodellen medför för målen för minimiskattesystemet. På samma grunder kan det bedömas att konsekvenserna för beloppet av den skatt som tas ut i Finland på basis av regeln om inkomstinkludering och regeln om kompensation för bortfall i skattebetalning på motsvarande sätt är små, eftersom det kan antas att enheter som är belägna i en jurisdiktion med en kvalificerad parallellmodell omfattas av en skattebörda som motsvarar minimiskattestandarden, varvid tilläggsskatt enligt minimiskattmodellen inte annars heller skulle ha uppkommit för jurisdiktionen i fråga och således inte heller ha uppburits i Finland.

Safe harbour-regeln om skatteincitament

Safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament bedöms vara den av de föreslagna safe harbour-reglerna som har den mest betydande inverkan globalt på koncernernas totala

skattesatser, även om exakta kalkyler inte har kunnat göras på OECD-nivå. Uppskattningarna är bristfälliga bland annat för att de skatteincitament som tillämpas i olika länder avviker avsevärt från varandra i fråga om funktion och volym. Därför har det inte varit möjligt att bilda en helhetsbild av deras inverkan på beloppet av den lokala inkomstskatten. Safe harbour-regeln i fråga gör det lättare att uppnå en effektiv skattenivå på 15 procent trots vissa skatteincitament, varvid beloppet av tilläggsskatten som följer av sådana skatteincitament beräknas minska. Detta kan bedömas möjliggöra skattekonkurrens genom skatteincitament i större utsträckning än vad den ursprungliga minimiskatteregleringen hade tillåtit. Å andra sidan innehåller regleringen också begränsande element i synnerhet genom regeln om substansbegränsning. I stycke 12 i inledningen till det paket som publicerades av det inkluderande ramverket den 5 januari 2026 konstateras det att den nya safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament innehåller tydliga och transparenta begränsningar som säkerställer att den globala minimiskatten fortfarande utgör en effektiv minimigräns för inkomstskattekonkurrensen mellan stater. Vid beredningen har det bedömts att till exempel det skattetillgodohavande för stora investeringar i ren omställning som infördes i Finland 2025 är ett sådant skatteincitament som avses i safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament, vilket å ena sidan minskar det inflöde av tilläggsskatt som hänförs till incitamentet, men å andra sidan förbättrar ställningen för de minimiskattskyldiga i Finland som använder den.

Enligt förslaget är safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament tillämplig på räkenskapsperioder som börjar den 1 januari 2026. Eftersom nationella tilläggsskatter som begränsar tillämpningen av regeln om inkomstinkludering och regeln om kompensation för bortfall i skattebetalning har införts i stor utsträckning, realiseras konsekvenserna som minskar de globala intäkterna från tilläggsskatten till följd av safe harbour-regeln om skatteincitament i första hand inte i Finland, utan i den jurisdiktion som beviljat stöden och tillämpar en nationell tilläggsskatt. Finlands skatteintäkter minskar således i första hand på grund av safe harbour-regelns eventuella konsekvenser för Finlands nationella tilläggsskatt. Det viktiga i bedömningen är till denna del nationella skattestöd som försvagar den faktiska skattegraden och vars behandling den nya safe harbour-regeln kan påverka. I beredningen har det bedömts att de nya bestämmelserna kan vara tillämpliga exempelvis på skattetillgodohavandena för stora investeringar i ren omställning och det så kallade kombinerade FoU-avdraget som avses i lagen om tilläggsavdrag baserade på utgifter för forsknings- och utvecklingsverksamhet i beskattningen (1298/2022). Å andra sidan kan båda dessa stöd redan annars antas gynnas av avdraget för substansbelopp i 5 kap. i minimiskattelagen, vilket minskar beloppet av tilläggsskatt på basis av materiella tillgångar och personalkostnader i jurisdiktionen, och användningen av stöden skulle därför inte nödvändigtvis heller utan den nya safe harbour-regeln ha lett till betalning av tilläggsskatt.⁴ Av dessa orsaker kan det anses sannolikt att den nya safe harbour-regeln inte avsevärt minskar inflödet av nationell tilläggsskatt i Finland jämfört med hur det skulle ha varit utan safe harbour-regeln.

Administrativa konsekvenser

⁴ I regeringens proposition med förslag till lag om skattegottgörelse (RP 207/2024 rd) konstaterades det att det kan variera mellan koncernerna hur investeringsgottgörelsen påverkar koncernens effektiva skattesats i Finland. I propositionen bedömdes det att ”gottgörelsens inverkan på minimibeskattningen kan vara mindre för en sådan koncern som även har annan verksamhet i Finland med tillhörande personalkostnader och materiella tillgångar”. I Statens ekonomiska forskningscentrals undersökning har det därtill senare framförts att minimiskattens inverkan på de incitament som skattegottgörelsen skapar inte är särskilt stor utifrån de bestämmelser som redan finns (Kari, Seppo; Viertola, Marika, Global Minimum Tax and the Proposed Green Tax Credit, VATT Mimeo 74, 12.12.2024).

Det föreslagna parallellmodellpaketet är en omfattande helhet som medför utredningskostnader särskilt för de koncerner som omfattas av parallellmodellen. Liksom i samband med införandet av minimiskattesystemet beror de faktorer som ökar den administrativa bördan på koncernen: bördan påverkas av antalet verksamhetsstater och koncernenheter samt av kvaliteten på koncernens informationssystem och koncernens förmåga att svara mot det informationsbehov som följer av förpliktelserna. Av denna anledning är det svårt att uppskatta de administrativa kostnaderna på koncernnivå. Syftet har varit att underlätta koncernernas rapporteringsskyldighet genom att anmälningar till exempel om tillämpning av safe harbour-regeln om parallellsystem kan göras med informationsdeklarationsblanketten som redan tagits i bruk vid minimibeskattningen.

Sammanfattning och fortsatt granskning

Minimibeskattningen verkställs första gången år 2026 gällande räkenskapsperioden 2024. Eftersom beskattningen ännu inte har verkställts en enda gång finns det således inte ännu några faktiska tilläggsskatteuppgifter för ett enda år som grund för jämförelsen, vilket försvårar bedömningen av ändringarnas konsekvenser. Därtill innebär flera andra undantag som tillämpats på de första räkenskapsperioderna (2024 och 2025) (safe harbour-regeln under övergångsperioden som gäller regeln om kompensation för bortfall i skattebetalning i 10 kap. 19 § i minimiskattelagen och safe harbour-regeln under övergångsperioden som gäller land-för-land-rapporteringen för beskattningen i 10 kap. 5 §) att dessa räkenskapsperioder också i övrigt är ojämförbara med situationen under senare år. Som grund för jämförelsen får man alltså inte heller framöver en jämförbar räkenskapsperiod på vilken parallellsystemet eller ovannämnda temporära undantag inte tillämpas och således skulle visa den normala nivån på inflödet av tilläggsskatt innan parallellmodellen eller den nya safe harbour-regeln om skattestöd tillämpades. Konsekvenserna av parallellmodellen (Side-by-Side System) har dock bedömts vara små i enlighet med vad som anförts ovan.

Som det konstateras i regeringens proposition RP 77/2023 rd kan intäkterna från tilläggsskatten variera betydligt från år till år och under senare år sjunker skatteintäkterna över lag, eftersom det är sannolikt att antalet jurisdiktioner som inför en nationell tilläggsskatt ökar med tiden och därefter justeras en eventuell låg skattenivå i huvudsak utanför Finland. Uppskattningen av skatteintäkterna i Finland påverkas således närmast av ändringen i intäkterna från den nationella tilläggsskatten, som i fråga om parallellmodellpaketet närmast påverkas av ändringen som gäller substansbaserade skatteincitament (den nya safe harbour-regeln). Det har inte heller kunnat bedömas exakt hur denna ändring inverkar på beloppet av den tilläggsskatt som tas ut i Finland. Med beaktande dock av att intäkterna från tilläggsskatten på lång sikt sannolikt främst består av Finlands nationella tilläggsskatt och av att de stöd som koncerner som omfattas av minimiskatten får via beskattningen (gottgörelse för ren omställning och FoU-kombinationsavdrag) i enlighet med vad som anförts ovan sannolikt har endast en liten inverkan på intäkterna från den nationella tilläggsskatten, så bedöms den föreslagna ändringen ha endast små fiskala konsekvenser för Finland.

Vid tidpunkten för beredningen av propositionen har det inte varit möjligt att bedöma hur de ovannämnda indirekta konsekvenserna, som tidigare bedömts vara positiva för Finland, kommer att förverkligas i fortsättningen när parallellmodellpaketet tas i bruk globalt. Utgångspunkten är dock att upprätthållandet av minimiskattesystemet fortfarande kan bedömas vara värt att understöda av samma orsaker som föreslås i regeringens proposition RP 77/2023 rd. Enligt inledningen till det paket som Inclusive Framework publicerade den 5 januari 2026 kommer dessutom parallellmodellpaketet och minimibeskattningen i allmänhet att bedömas i en senare process (s.k. stocktake), som bör slutföras 2029.

3 Remissvar

Propositionsutkastet var på remiss den 23 januari–4 februari 2026. Det lämnades in 10 utlåtanden om utkastet till proposition. Utlåtanden lämnades av Finlands näringsliv rf, Näringslivets delegation, Finnwatch ry, Centralhandelskammaren, professor Juha Lindgren, Finländska utvecklingsorganisationer – Fingo, Finlands advokater, Suomen Veroasiantuntijat ry, Statens ekonomiska forskningscentral (VATT) och Skatteförvaltningen. Dessutom meddelade fyra remissinstanser att de inte har något att yttra i ärendet. Bland remissinstanserna fanns många intresseorganisationer som företräder näringslivet och de koncerner som omfattas av bestämmelserna. Bland remissinstanserna fanns därtill akademiska aktörer, organisationer som företräder medborgarsamhället samt myndigheter.

I remissvaren framfördes synpunkter på basis av vilka formuleringen av vissa bestämmelser och motiveringar i förslaget samt konsekvensbedömningen har preciserats. Nedan behandlas de kommentarer som kommit fram i remissvaren enligt tema.

Propositionsutkastets konsekvenser kommenterades i flera utlåtanden. I synnerhet i medborgarorganisationernas utlåtanden och också i VATT:s utlåtande betonades de negativa konsekvenserna för finländska koncerners konkurrenskraft. I samma utlåtanden kommenterades också Förenta staternas skattesystems skillnader i förhållande till minimiskattesystemet. Dessutom föreslogs det i VATT:s utlåtande att konsekvensbedömningen bör kompletteras åtminstone i fråga om safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament. I två utlåtanden ansågs den kommande internationella utvärderingsprocessen (den s.k. stocktake) vara en bra eller viktig sak. Till följd av remissvaren har beskrivningen av propositionens huvudsakliga konsekvenser kompletterats. I konsekvensbedömningen har man strävat efter att betona bland annat att de nationella tilläggs-skatterna fortfarande utgör grunden för minimiskattesystemet, vilket också bidrar till att jämna ut situationen i förhållande till amerikanska koncerner.

I synnerhet de remissinstanser som företräder affärslivet ansåg det vara bra att det i propositionen har förtydligats att investeringsgottgörelsen enligt lagen om skattegottgörelse för vissa stora investeringar som syftar till en klimatneutral ekonomi är ett sådant kvalificerat skatteincitament som avses i den föreslagna 9 kap. 14 §. Dessutom önskades det att man också tar ställning till ställningen för andra incitament som används i Finland, i synnerhet ställningen för det s.k. kombinerade FoU-avdrag som avses i lagen om tilläggsavdrag baserade på utgifter för forsknings- och utvecklingsverksamhet i beskattningen (1298/2022). Motiveringen i propositionen kompletterades utifrån remissvaren.

I flera utlåtanden, oberoende av typen av intressegrupp, fästes uppmärksamhet vid ordalydelsen i det föreslagna 9 kap. 15 § 3 mom., som avviker från ordalydelsen i det parallellmodellpaket som IF publicerat. Utifrån remissvaren föreslås det att den felaktiga ordalydelsen korrigeras. I remissvaren önskades dessutom att ordalydelsen i de föreslagna 9 kap. 12 § och 15 § 2 mom. 2 punkten preciseras. Utifrån remissvaren har formuleringarna i de ovannämnda föreslagna bestämmelserna preciserats. Till följd av remissvaren har det därtill gjorts vissa tekniska korrigeringar och förtydliganden i specialmotiveringen.

Några remissinstanser yttrade sig om tidpunkten för tillämpningen av den föreslagna regleringen och hänvisade också till kommentarerna om retroaktivitet som ingår i den proposition som kompletteras RP 196/2025 rd. Å andra sidan konstaterades det i ett utlåtande också att de valbara bestämmelserna i den kompletterande propositionen tydligare är fördelaktiga för de skattskyldiga och faktiskt är valbara. I ett annat utlåtande önskades mer motiveringar särskilt ur de skattskyldigas synvinkel. Utifrån remissvaren har inga väsentliga

ändringar gjorts i propositionen, men till avsnittet om grundlagsfrågor fogades en kompletterande mening.

I synnerhet i utlåtandena från medborgarorganisationerna och även från vissa andra instanser ansågs lagstiftningsprocessen och dess snabbhet vara oroväckande. Å andra sidan konstaterades det också till exempel i utlåtandet från Finlands advokater att det också ligger i finländska företags intresse att minimiskattereglerna tillämpas enhetligt inom OECD. Även Suomen Veroasiantuntijat ry understödde strävan att snabbt ta in innehållet i OECD:s parallellmodellpaket i lagstiftningen. Utifrån remissvaren gjordes inga ändringar i propositionens föreslagna framskridande som kompletterande proposition.

I ett utlåtande ansågs det att man i fråga om minimiskattelagen bör se till att övergångsperioderna är tillräckligt långa både när det gäller skattehöjningar och andra sanktioner. Syftet med den föreslagna kompletterande proposition är inte att ändra den gällande regleringen om skattehöjningar eller andra sanktioner. I ett utlåtande kommenterades dessutom förslaget till bestämmelse om kringgående av skatt som ingår i den propositionen som kompletteras RP 196/2025 rd. Enligt utlåtandet bör man vid den nationella beredningen invänta slutresultaten av OECD-beredningen och utifrån dem bedöma innehållet i och behovet av bestämmelsen om kringgående av skatt i minimiskattelagen. Avsikten med den kompletterande proposition som nu föreslås är inte att ändra det förslag till ny bestämmelse om kringgående av skatt som ingår i propositionen RP 196/2025 rd.

4 Specialmotivering

9 kap. Särskilda bestämmelser

Safe harbour-regler

12 §. *Safe harbour-regel om parallellsystem.* Enligt förslaget föreskrivs det i paragrafen om en permanent safe harbour-regel om parallellsystem (SbS Safe Harbour), som när den blir tillämplig innebär att regeln om inkomstinkludering och regeln om kompensation för bortfall i skattebetalning inte kan tillämpas på koncernenheter som är belägna i jurisdiktionen. Jurisdiktionen där koncernens yttersta moderenhet är belägen ska uppfylla vissa villkor i fråga om både sitt inhemska och globala skattesystem för att kunna anses ha ett kvalificerat parallellsystem (Qualified SbS Regime).

Enligt 1 mom. kan safe harbour-regeln åberopas om koncernens yttersta moderenhet är belägen i en jurisdiktion som i OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverks särskilda kollegiala utvärdering har ansetts ha ett kvalificerat parallellsystem. Jurisdiktionerna publiceras på OECD:s webbplats i ett centraliserat system (Central record for purposes of the Global Minimum Tax). Paragrafens funktionsmekanism motsvarar således till exempel mekanismen för safe harbour-regeln om nationell tilläggsskatt i 9 kap. 10 §.

I 2 mom. föreskrivs om motsvarande tillämpning till den del det gäller koncernenhetens andel i ett samföretag eller ett samföretags dotterbolag. I enlighet med stycke 5 i kommentaren som gäller parallellsystem inverkar tillämpningen av momentet inte på tillämpningen av regeln om inkomstinkludering eller regeln om kompensation för bortfall i skattebetalning till den del det är fråga om en annan multinationell koncerns andel i samma samföretag eller samföretags dotterbolag.

Enligt förslaget är safe harbour-regeln permanent och tillämpas på räkenskapsperioder som börjar den 1 januari 2026. Vid tidpunkten för beredningen av propositionen finns Förenta

staterna på den ovannämnda förteckningen i det centraliserade systemet. Enligt stycke 26 i kommentaren som gäller parallellsystem ska det inkluderande ramverket på begäran bedöma jurisdiktionens befintliga skattesystem i förhållande till kriterierna för ett kvalificerat parallellsystem under första halvåret 2026. Vidare anges i stycke 27 att vilken som helst jurisdiktion i det inkluderande ramverket kan begära att ett motsvarande bedömningsförfarande inleds 2027 eller 2028.

13 §. Safe harbour-regel om den yttersta moderenheten. Enligt förslaget föreskrivs det i paragrafen om en permanent safe harbour-regel om den yttersta moderenheten (UPE Safe Harbour), som när den är tillämplig innebär att regeln om kompensation för bortfall i skattebetalning inte kan tillämpas på enheter inom jurisdiktionen. Jurisdiktionen måste uppfylla vissa villkor i fråga om det nationella skattesystemet för att kunna anses ha ett kvalificerat system för den yttersta moderenheten (Qualified UPE regime).

Safe harbour-regeln kan åberopas om koncernens yttersta moderenhet är belägen i en jurisdiktion som i OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverks särskilda kollegiala utvärdering har ansetts ha ett kvalificerat system som gäller den yttersta moderenheten. Jurisdiktionerna publiceras på OECD:s webbplats i ett centraliserat system (Central record for purposes of the Global Minimum Tax). Paragrafens funktionsmekanism motsvarar således till exempel mekanismen för safe harbour-regeln om nationell tilläggsskatt i 9 kap. 10 §.

Enligt förslaget är safe harbour-regeln permanent och tillämpas på räkenskapsperioder som börjar den 1 januari 2026. Vid tidpunkten för beredningen av propositionen finns det till denna del inga jurisdiktioner på den ovannämnda förteckningen i det centraliserade systemet. Enligt stycke 38 i kommentaren som gäller safe harbour-regeln om den yttersta moderenheten ska jurisdiktionen den 1 januari 2026 ha ett gällande och tillämpligt inhemskt skattesystem som uppfyller villkoren för att jurisdiktionen ska kunna anses ha ett kvalificerat system för den yttersta moderenheten. Vidare enligt stycke 39 i kommentaren ska det inkluderande ramverket på begäran bedöma jurisdiktionens befintliga skattesystem i förhållande till kriterierna för ett kvalificerat system för den yttersta moderenheten under första halvåret 2026.

14 §. Safe harbour-regel om substansbaserade skatteincitament. Enligt förslaget föreskrivs det i paragrafen om en ny safe harbour-regel om substansbaserade skatteincitament. Regeln grundar sig på kapitel 4 i parallellmodellpaketet som publicerades av IF den 5 januari 2026. Kapitlet innehåller en beskrivning av den nya safe harbour-regeln och en kommentar till den. I den föreslagna nya 14 § föreskrivs det om safe harbour-regelns funktion och tillämpningsområde, medan beräkningen av safe harbour-regeln preciseras i den föreslagna nya 15 §.

Enligt 1 mom. handlar safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament om ett frivilligt val. Tillämpningen av safe harbour-regeln minskar beloppet av jurisdiktionens tilläggsskatt.

I 2 mom. föreskrivs det om safe harbour-regelns funktionsmekanik. Enligt stycke 19 i kommentaren som gäller substansbaserade skatteincitament görs en justering som grundar sig på ett kvalificerat skatteincitament på jurisdiktionsnivå och efter att de medräknade och justerade skatterna och den justerade vinsten har beräknats.

I 3 mom. definieras kvalificerade skatteincitament. Definitionen består av två delar, av vilka den första, dvs. 1 punkten, omfattar s.k. kostnadsbaserade (expenditure-based) skatteincitament och vissa skatteincitament som baserar sig på produktionsverksamhet (production-based).

Enligt stycke 4 i kommentaren som gäller substansbaserade skatteincitament baserar sig beloppet av den skatteförmån som beviljas den skattskyldige i fråga om kostnadsbaserade skatteincitament på en andel av de kostnader som uppkommit och således har kostnaderna också ett direkt och tydligt samband med de investeringar som de är avsedda att sporra. Avsikten är att definitionen av kvalificerade skatteincitament ska vara tillämplig i vid bemärkelse och att den inte ska begränsa vilka slags kostnader incitamentet täcker (stycke 5 i kommentaren). Enligt stycke 6 i kommentaren kan kostnadsbaserade incitament tillhandahållas i många former; till exempel som skattetillgodohavanden, extra avdrag eller skattefrihet för inkomst och en central förutsättning är endast att incitamentets belopp beräknas direkt utifrån de kostnader som uppstått.

Skatteincitament som baserar sig på produktionsverksamhet är enligt stycke 10 i kommentaren principiellt likadana som kostnadsbaserade skatteincitament, eftersom incitamentets belopp direkt baserar sig på verksamhetens eller investeringens nivå. I momentet ställs dock enligt förslaget vissa ytterligare villkor för skatteincitament som baserar sig på produktionsverksamhet (stycke 11 i kommentaren). För det första är bestämmelsen tillämplig endast på incitament som baserar sig på produktionsvolymen. Incitament som baserar sig på produktionens värde hör inte till tillämpningsområdet. Dessutom ska produktionen av materiella tillgångar ske inom jurisdiktionen; detta omfattar t.ex. tillverkning, elproduktion samt brytning och förädling. Incitamentet ska också basera sig på enheter som producerats i den jurisdiktion som erbjuder incitamentet.

Definitionen förutsätter att det är fråga om kostnader som uppkommit eller en producerad produktionsmängd. Tillämpningsområdet omfattar således inte incitament som beräknas t.ex. utifrån ett åtagande om framtida kostnader i en situation där inga faktiska kostnader har uppkommit i det skede då incitamentets belopp fastställs. Detta hindrar dock inte tillämpningen av ett administrativt förfarande där förutsättningarna för projektets lämplighet (inklusive en eventuell uppskattning av skatteincitamentets maximala belopp på basis av framtida uppskattade kostnader) fastställs på förhand innan kostnaderna uppkommer, förutsatt att incitamentets belopp fastställs slutgiltigt utifrån de faktiska kostnaderna (stycke 12 i kommentaren). Det är fråga om detta till exempel när det gäller investeringsgottgörelsen enligt lagen om skattegottgörelse för vissa stora investeringar som syftar till en klimatneutral ekonomi. En kostnad anses ha uppkommit när den har redovisats i räkenskaperna som ligger till grund för den justerade vinsten eller förlusten (stycke 13 i kommentaren). Definitionen förutsätter inte att incitamentet ska användas det år då det räknas som ett incitament som avses i regleringen. Detta innebär att ett incitament som använts året efter det att kostnaden eller produktionen uppkommit fortfarande är ett sådant incitament som avses i definitionen (stycke 14 i kommentaren).

Det substansbaserade skatteincitament som avses i paragrafen ska vara allmänt tillgängligt för de skattskyldiga. Således inbegriper definitionen inte endast skatteincitament som är begränsade till koncerner som omfattas av lagens tillämpningsområde (stycke 15 i kommentaren) eller incitament som inte skulle finnas utan ett statligt arrangemang (stycke 16 i kommentaren).

I samband med beredningen har det bedömts att i Finland är till exempel investeringsgottgörelsen enligt lagen om skattegottgörelse för vissa stora investeringar som syftar till en klimatneutral ekonomi och avdraget enligt lagen om tilläggsavdrag baserade på utgifter för forsknings- och utvecklingsverksamhet i beskattning sådana kvalificerade skatteincitament som avses i safe harbour-regeln.

Paragrafens 3 mom. 2 punkt omfattar kvalificerade skattetillgodohavanden och marknadsmässigt överlåtbara skattetillgodohavanden till den del koncernen har gjort ett val om dessa som gäller i ett år.

Enligt 4 mom. får skatteförmånens belopp inte överstiga beloppet av de kostnader som uppkommit. Vid bedömningen av detta beaktas alla skatteincitament som baserar sig på samma kostnad. Med skatteförmånens belopp avses det maximibelopp med vilket skatten kan minska på grund av incitamentet (stycke 8 i kommentaren).

Paragrafens 5 mom. preciserar definitionen i 3 mom. genom att förutsätta att kostnaderna inte får ha uppkommit endast av förvärv av sådan intäkt som har undantagits från beräkningen av den justerade vinst eller förlust som definieras i 3 kap. Förslaget grundar sig på stycke 3 i kommentaren.

I 6 mom. föreskrivs det om behandlingen av kvalificerade skattetillegodohavanden och marknadsmässigt överlåtbara skattetillegodohavanden när ett sådant skattetillegodohavande omfattas av den nya föreslagna regleringen.

15 §. Beräkning av safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament. I paragrafen föreslås närmare bestämmelser om beräkningen i anslutning till tillämpningen av safe harbour-regeln. Enligt det föreslagna 1 mom. bestäms det belopp som läggs till de medräknade och justerade skatterna i jurisdiktionen antingen av beloppet av de kvalificerade skatteincitament som använts under räkenskapsperioden eller av beloppet enligt substansbegränsningen.

I 2 mom. definieras närmare hur beloppet av det kvalificerade skatteincitament som använts under räkenskapsperioden ska beräknas i fråga om olika modeller med skatteincitament. Enligt 1 punkten granskas i fråga om användning av skattetillegodohavanden (tax credit) minskningen av skattskyldigheten under räkenskapsperioden när det gäller medräknade skatter. Inverkan av ett i 2 punkten avsett avdrag som överstiger kostnaderna eller annat extra avdrag (super deduction, enhanced allowance) beräknas i förhållande till den regelmässiga skattesatsen. Extra avdrag ska krävas under räkenskapsperioden, vilket innebär att avdraget ska ingå i beräkningen av skattskyldigheten i fråga om medräknade skatter (stycke 26 i kommentaren). Om ett extra avdrag leder till att den skattskyldige får en skatteförlust för perioden, anses den justering som görs på basis av ett kvalificerat skatteincitament ha gjorts det år då det extra avdraget yrkades, dvs. det år då förlusten uppstod (stycke 27 i kommentaren). 3 punkten omfattar situationer där ett skatteincitament beviljas genom att någon inkomst befrias från skatt.

I 3 mom. föreskrivs enligt förslaget om substansbegränsningen. Syftet med substansbegränsningen är att begränsa effekten av kvalificerade skatteincitament på basis av jurisdiktionens materiella tillgångar. Enligt 1 punkten ska substansbegränsningen grunda sig på personalkostnader eller vissa avskrivningar inom jurisdiktionen, beroende på vilka som är högre. Till skillnad från det avdrag för substansbelopp som avses i 5 kap. 7 § baserar sig den föreslagna bestämmelsen på avskrivning i stället för på anskaffningsutgiften, eftersom avskrivningar på lång sikt bedöms ge ett mer stabilt sätt att mäta substansen (stycke 31 i kommentaren). I 2 punkten föreskrivs det dock också om ett alternativt sätt att tillämpa substansbegränsningen. I koncernen kan man välja att använda en beräkning som baserar sig på anskaffningsutgifter, men då inkluderas inte markområden och andra tillgångar som inte får dras av i beräkningsgrunden. Syftet med detta alternativ är att bättre beakta incitament som grundar sig på lindring av den inledande investeringen i tillgången (stycke 32 i kommentaren).

I 4 mom. föreskrivs om definitioner i fråga om substansbegränsningen. Definitionerna motsvarar de definitioner som används i samband med avdrag för substansbelopp enligt 5 kap. Enligt stycke 30 i kommentaren minskar användningen av samma definitioner de administrativa kostnaderna och risken för tvister. Definitionerna avviker dock från varandra så att de personalkostnader som aktiverats i samband med substansbegränsningen inte behöver

avgränsas, eftersom det i substansbegränsningen inte finns motsvarande risk för dubbelräkning som i fråga om avdraget för substansbelopp (stycke 31 i kommentaren).

I 5 mom. föreskrivs det om situationer där den koncernenhet som lämnar deklaration återkallar ett val som avses i 3 mom. 2 punkten. Syftet med förslaget är att förhindra att koncernen i det inledande skedet av förvärvet av en tillgång kan utnyttja den valbara regeln och därefter byta till en avskrivningsbaserad metod (stycke 33 i kommentaren).

10 kap. Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

6 §. *Definitioner som hänför sig till safe harbour-regeln under övergångsperioden som gäller land-för-land-rapporteringen för beskattningen.* Enligt förslaget ändras 4 mom. så att övergångsperioden förlängs med ett år. En motsvarande förlängning görs också i bestämmelsen om skattesatsen under övergångsperioden i 5 mom. 3 punkten.

5 Ikraftträdande

Lagen avses träda i kraft samtidigt som den lag som föreslås i den regeringsproposition som kompletteras. Enligt förslaget tillämpas 9 kap. 12–15 § och 10 kap. 6 § på räkenskapsperioder som börjat den 1 januari 2026 eller därefter.

6 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

I regeringens proposition RP 196/2025 rd som kompletteras har de föreslagna bestämmelsernas grundlagsenlighet bedömts. I avsnitt 10 i den propositionen behandlas 81 § i grundlagen med tanke på kravet på att bestämmelser om skatt ska utfärdas genom lag och skattelagars retroaktiva verkan.

Bedömningen av grundlagsenligheten i den kompletterande proposition som nu föreslås avviker inte från propositionen RP 196/2025 rd i fråga om kravet på att utfärda bestämmelser genom lag. Som det konstateras i regeringens proposition RP 196/2025 rd ska det enligt grundlagsutskottets vedertagna tolkning av en skattelag entydigt framgå vem som omfattas av skattskyldigheten. Bestämmelserna måste också vara exakta i den meningen att de lagtillämpande myndigheternas prövning är bunden när de bestämmer skatten (RP 1/1998 rd, s. 134, se även t.ex. GrUU 97/2022 rd, stycke 8, GrUU 31/2025 rd, stycke 18 och GrUU 50/2025 rd, stycke 5). Grundlagsutskottet har ansett (GrUU 50/2025, stycke 6) att kravet att grunderna för skattskyldigheten och skattens storlek ska framgå av lagen innebär att det på basis av lagens ordalydelse ska gå att förutse vilka rättshandlingar som medför skattskyldighet och hur stor skatten är. Vidare är grundlagsutskottets uppfattning att det av 81 § 1 mom. i grundlagen följer att skattskyldigheten eller skattens storlek inte kan grunda sig exempelvis på omständigheter som framgår av förarbetena till lagen eller på rättsligt icke-bindande instrument, såsom en anvisning eller en rekommendation av en myndighet, utan den ska grunda sig på lagens ordalydelse. I den kompletterande propositionen föreslås det att de nya safe harbour-regler som Inclusive Framework publicerade den 5 januari 2026 tas in på lagnivå. Situationen motsvarar således situationen i RP 196/2025 rd, där det föreslogs att den nationella lagen ändras i den mån de tillämpningsvägledningarna som Inclusive Framework publicerat innehåller till exempel element som är väsentliga med tanke på bedömningen av skattskyldigheten och i den mån de inte redan ingår i den gällande minimiskattelagen.

När det gäller den retroaktiva verkan för skattelagar är utgångspunkterna för bedömningen av grundlagsenligheten i den kompletterande proposition som nu föreslås desamma som de som beskrivs i regeringens proposition RP 196/2025 rd. Som det konstateras i regeringens

proposition RP 196/2025 har grundlagsutskottet bland annat i utlåtandet GrUU 1/2009 rd ansett att man ”utifrån allmänna rättsprinciper, såsom kraven på förutsebarhet och skälighet, kan formulera en utgångspunkt att skattelagstiftning med retroaktiv verkan ska undvikas. Oavsett detta kan sådana särdrag vara kopplade till enskilda fall att det inte är direkt konstitutionsstridigt att anta retroaktiv skattelagstiftning.” Retroaktiva skattelagar behöver således inte undvikas helt och hållet. Retroaktivitet är möjlig om den skattskyldiges ställning inte försämras på ett oskäligt sätt.

Det föreslås att lagförslagen i den kompletterande propositionen ska träda i kraft så snart som möjligt och att ändringarna ska tillämpas på räkenskapsperioder som börjat den 1 januari 2026 och därefter. Det föreslås således att lagändringarna ska tillämpas på redan pågående räkenskapsperioder. En sådan tillämpning kan i princip äventyra den skattskyldiges möjlighet att förutse sin beskattning. Lagförslagen i den kompletterande propositionen handlar å andra sidan om helhet om safe harbour-regler som är positiva för den skattskyldige och vars tillämpning baserar sig på frivilligt val. Den skattskyldige är således inte skyldig att beakta de nya föreslagna safe harbour-reglerna i sin beskattning, om valet inte görs. Således kan den föreslagna tidtabellen för tillämpning inte anses oskäligt försämra de skattskyldigas ställning på det sätt som avses i grundlagsutskottets utlåtande GrUU 1/2009 rd.

Eftersom avsikten inte är att föreskriva att den vägledning som tagits fram i det internationella samarbetet ska vara i kraft som sådan, utan att de skatteregler som ingår i den ska tas in i lagen i enlighet med grundlagens 81 §, innehåller ändringsförslaget inga allmänna element som förutsätter grundlagsordning. Likaså anses det att konsekvenserna för de skattskyldiga av att lagen träder i kraft retroaktivt i detta fall inte är sådana att de förutsätter grundlagsordning. På de grunder som anges ovan kan lagförslagen behandlas i vanlig lagstiftningsordning.

7 Förhållande till den ursprungliga propositionen

Propositionen handlar om ett förslag till ändring av minimiskattelagen som inte ingick i det förslag som kompletteras på grund av att uttalandet från det inkluderande ramverket publicerades först efter det att propositionen lämnades. Med undantag för den föreslagna ändringen i 10 kap. 6 § ändrar den kompletterande propositionen inte formuleringen i paragraferna i det lagförslag som ingår i den proposition som kompletteras, utan ändringen gäller paragrafer som det inte föreslogs att ska ändras i den proposition som kompletteras. I fråga om den föreslagna 10 kap. 6 § gäller förslagen i den kompletterande propositionen andra moment än förslagen i den proposition som kompletteras.

Kläm

Med stöd av vad som anförts ovan föreslås det att riksdagen godkänner lagförslaget i regeringens proposition med förslag till lag om ändring av lagen om minimiskatt för stora koncerner (RP 196/2025 rd), ändrad på det sätt som föreslås i denna kompletterande proposition.

Lag

om ändring av lagen om minimiskatt för stora koncerner

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om minimiskatt för stora koncerner (1308/2023) rubriken för 2 kap. 15 §, rubriken för 2 kap. 17 §, 4 kap. 9 § 2 mom. 1 punkten, rubriken för 4 kap. 18 §, 4 kap. 18 § 2 mom., 8 kap. 11 § 1 mom., 8 kap. 12 §, 9 kap. 1 § 1, 6 och 8 mom., 9 kap. 3 § och 10 kap. 6 § 2 och 4 mom. samt 10 kap. 6 § 5 mom. 3 punkten,

av dem 9 kap. 3 §, 10 kap. 6 § 2 och 4 mom. samt 10 kap. 6 § 5 mom. 3 punkten sådana de lyder i lag 917/2024, samt

fogas till 1 kap. 47 § ett nytt 2 mom., till 2 kap. 15 § nya 3–5 mom., till 2 kap. 17 § ett nytt 3 mom., till 3 kap. 5 §, sådan den lyder delvis ändrad i lag 917/2024, ett nytt 5 mom., till 3 kap. 10 § ett nytt 3 mom., till 3 kap. en ny 13 a §, till 4 kap. 9 § ett nytt 4 mom., till 4 kap. 11 § nya 2 och 3 mom., till 4 kap. 13 §, sådan den lyder i lag 917/2024, nya 2–4 mom., till 4 kap. nya 13 a–c §, till 4 kap. 17 § ett nytt 2 mom., till 4 kap. nya 19 a och 19 b §, till 6 kap. nya 7 a och 11 a §, till 8 kap. nya 31–33 §, till 9 kap. nya 1 a och 1 b §, till 9 kap. 2 § ett nytt 10 mom. och till 9 kap. nya 12–15 § som följer:

9 kap.

Särskilda bestämmelser

12 §

Safe harbour-regel om parallellsystem

Om den koncernenhet som lämnar deklaration så väljer anses tilläggsskatten för jurisdiktionen för räkenskapsperioden enligt regeln om inkomstinkludering och regeln om kompensation för bortfall i skattebetalning vara noll i fråga om koncernenheter på vilka safe harbour-regeln om parallellsystem tillämpas. Safe harbour-regeln om parallellsystem kan tillämpas på koncernenheter, om koncernens yttersta moderenhet är belägen i en jurisdiktion som i OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverks särskilda kollegiala utvärdering har ansetts ha ett kvalificerat parallellsystem.

Om förutsättningarna för tillämpning av safe harbour-regeln i 1 mom. uppfylls ska tilläggsskatten för jurisdiktionen enligt regeln om inkomstinkludering och regeln om kompensation för bortfall i skattebetalning anses vara noll också till den del den gäller koncernenhetens andel i ett samföretag eller ett samföretags dotterbolag.

13 §

Safe harbour-regel om den yttersta moderenheten

Om den koncernenhet som lämnar deklaration så väljer anses tilläggsskatten för den yttersta moderenhetens jurisdiktion för räkenskapsperioden enligt regeln om kompensation för bortfall i skattebetalning vara noll i fråga om koncernenheter som är belägna i jurisdiktionen för en yttersta moderenhet på vilken safe harbour-regeln om den yttersta moderenheten tillämpas. Safe harbour-regeln om den yttersta moderenheten kan under räkenskapsperioden tillämpas på en

multinationell koncern, om koncernens yttersta moderenhet är belägen i en jurisdiktion som i OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverks särskilda kollegiala utvärdering har ansetts ha ett kvalificerat system som gäller den yttersta moderenheten.

14 §

Safe harbour-regel om substansbaserade skatteincitament

Om den koncernenhet som lämnar deklaration så väljer, ska av tilläggsskatten för jurisdiktionen för räkenskapsperioden den andel anses vara noll som motsvarar det medräknade beloppet av räkenskapsperiodens kvalificerade skatteincitament.

Den i 1 mom. avsedda andel av tilläggsskatten som ska anses vara noll är den differens som fås genom att det belopp av tilläggsskatten för jurisdiktionen som följer av behandlingen av kvalificerade skatteincitament i enlighet med 15 § dras av från det tilläggsskattebelopp som skulle ha beräknats för jurisdiktionen om valet inte hade gjorts.

I samband med denna safe harbour-regel avses med *kvalificerade skatteincitament*

1) allmänt tillgängliga skatteincitament som minskar beloppet av de medräknade skatterna för räkenskapsperioden eller för kommande räkenskapsperioder och som beräknas på basis av de kostnader som uppkommit eller mängden materiella tillgångar som producerats i jurisdiktionen, och

2) kvalificerade skattetillegodohavanden och marknadsmässigt överlåtbara skattetillegodohavanden som uppfyller villkoren i 1 punkten, om den koncernenhet som lämnar deklaration har gjort ett i 8 kap. 12 § avsett val som gäller i ett år för att behandla skattetillegodohavandet, eller en del av det, som ett kvalificerat skatteincitament.

Som i 3 mom. 1 punkten avsedda skatteincitament som beräknas på basis av kostnader betraktas dock inte incitament där värdet på skatteförmånen överstiger de upplupna kostnaderna.

Som skatteincitament enligt 3 mom. betraktas inte skatteincitament som baserar sig endast på kostnader för förvärv av sådan intäkt som har undantagits från beräkningen av den justerade vinsten eller förlusten enligt 3 kap.

Till den del som ett kvalificerat skattetillegodohavande eller ett marknadsmässigt överlåtbart skattetillegodohavande omfattas av ett val enligt 3 mom. 2 punkten behandlas det inte som intäkt enligt 3 kap. 6 §. Om ett skattetillegodohavande som omfattas av valet har varit skattepliktig inkomst, dras den skatt som hänför sig till denna inkomst av från koncernenhetens medräknade skatter för räkenskapsperioden i enlighet med 4 kap. 4 § 1 punkten.

15 §

Beräkning av safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament

Vid tillämpning av den safe harbour-regel som avses i 14 § läggs till de medräknade och justerade skatterna för räkenskapsperioden för koncernenheter som är belägna i jurisdiktionen antingen beloppet av kvalificerade skatteincitament för räkenskapsperioden eller beloppet enligt substansbegränsningen, beroende på vilket belopp som är lägre.

Som beloppet av kvalificerade skatteincitament för räkenskapsperioden betraktas

1) minskning av medräknade skatter för räkenskapsperioden till följd av användning av ett skattetillegodohavande,

2) beloppet av ett avdrag som överstiger kostnaderna eller ett annat extra avdrag som yrkats för räkenskapsperioden multiplicerat med den skattesats som regelmässigt tillämpas på inkomsten, eller

3) beloppet av den skattefria inkomst som hänför sig till kostnaderna multiplicerat med den skattesats som regelmässigt tillämpas på inkomsten eller, om en skattesats som är lägre än den

regelmässiga skattesatsen blir tillämplig, beloppet av den skattefria inkomst som hänför sig till kostnaderna multiplicerat med differensen mellan den skattesats som regelmässigt tillämpas på inkomsten och den sänkta skattesatsen.

Substansbegränsningen är

1) 5,5 procent av beloppet av de berättigade personalkostnaderna eller av det belopp av avskrivningarna för berättigade materiella tillgångar som ingår i den justerade vinsten eller förlusten för räkenskapsperioden, beroende på vilket belopp som är högre, eller

2) om den koncernenhet som lämnar deklaration gör ett i 8 kap. 12 § avsett val om detta som gäller i fem år, 1 procent av den redovisade anskaffningskostnaden för berättigade materiella tillgångar för räkenskapsperioden, dock så att markområden och andra tillgångar som inte får avskrivas inte ingår i beräkningen.

Med berättigade personalkostnader och berättigade materiella tillgångar avses i samband med denna safe harbour-regel det som föreskrivs om avdrag för substansbelopp i 5 kap. Med avvikelse från 5 kap. 7 § 3 mom. betraktas dock som berättigade personalkostnader i samband med denna safe harbour-regel också personalkostnader som kapitaliserats och inkluderats i det redovisade värdet av materiella tillgångar.

Om den koncernenhet som lämnar deklaration återkallar ett val som avses i 3 mom. 2 punkten undantas avskrivningen för berättigade materiella tillgångar vid tillämpning av 3 mom. 1 punkten, om anskaffningskostnaden för tillgångarna var en del av beloppet enligt substansbegränsningen under en tidigare räkenskapsperiod då safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament tillämpades.

10 kap.

Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

6 §

Definitioner som hänför sig till safe harbour-regeln under övergångsperioden som gäller land-för-land-rapporteringen för beskattningen

Med *övergångsperiod* avses alla räkenskapsperioder som börjar senast den 31 december 2027 och slutar senast den 30 juni 2029.

Med *skattesatsen under övergångsperioden* avses

3) 17 procent för räkenskapsperioder som inleds 2026 och 2027.

Denna lag träder i kraft den 20 . Bestämmelserna i 9 kap. 12–15 § och 10 kap. 6 § tillämpas på räkenskapsperioder som börjat den 1 januari 2026 eller därefter.

Helsingfors den 12 februari 2026

Statsminister

Petteri Orpo

Finansminister Riikka Purra

Lag

om ändring av lagen om minimiskatt för stora koncerner

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om minimiskatt för stora koncerner (1308/2023) rubriken för 2 kap. 15 §, rubriken för 2 kap. 17 §, 4 kap. 9 § 2 mom. 1 punkten, rubriken för 4 kap. 18 §, 4 kap. 18 § 2 mom., 8 kap. 11 § 1 mom., 8 kap. 12 §, 9 kap. 1 § 1, 6 och 8 mom., 9 kap. 3 § och 10 kap. 6 § 2 och 4 mom. samt 10 kap. 6 § 5 mom. 3 punkten,

av dem 9 kap. 3 §, 10 kap. 6 § 2 och 4 mom. samt 10 kap. 6 § 5 mom. 3 punkten sådana de lyder i lag 917/2024, samt

fogas till 1 kap. 47 § ett nytt 2 mom., till 2 kap. 15 § nya 3–5 mom., till 2 kap. 17 § ett nytt 3 mom., till 3 kap. 5 §, sådan den lyder delvis ändrad i lag 917/2024, ett nytt 5 mom., till 3 kap. 10 § ett nytt 3 mom., till 3 kap. en ny 13 a §, till 4 kap. 9 § ett nytt 4 mom., till 4 kap. 11 § nya 2 och 3 mom., till 4 kap. 13 §, sådan den lyder i lag 917/2024, nya 2–4 mom., till 4 kap. nya 13 a–c §, till 4 kap. 17 § ett nytt 2 mom., till 4 kap. nya 19 a och 19 b §, till 6 kap. nya 7 a och 11 a §, till 8 kap. nya 31–33 §, till 9 kap. nya 1 a och 1 b §, till 9 kap. 2 § ett nytt 10 mom. och till 9 kap. nya 12–15 § som följer:

Gällande lydelse

Kompletterat lydelse

9 kap.

9 kap.

Särskilda bestämmelser

Särskilda bestämmelser

12 §

Safe harbour-regel om parallellsystem

Om den koncernenhet som lämnar deklaration så väljer anses tilläggsskatten för jurisdiktionen för räkenskapsperioden enligt regeln om inkomstinkludering och regeln om kompensation för bortfall i skattebetalning vara noll i fråga om koncernenheter på vilka safe harbour-regeln om parallellsystem tillämpas. Safe harbour-regeln om parallellsystem kan tillämpas på koncernenheter, om koncernens yttersta moderenhet är belägen i en jurisdiktion som i OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverks särskilda kollegiala utvärdering har ansetts ha ett kvalificerat parallellsystem.

Om förutsättningarna för tillämpning av safe harbour-regeln i 1 mom. uppfylls ska tilläggsskatten för jurisdiktionen enligt regeln

Gällande lydelse

Kompletterat lydelse

om inkomstinkludering och regeln om kompensation för bortfall i skattebetalning anses vara noll också till den del den gäller koncernenhetens andel i ett samföretag eller ett samföretags dotterbolag.

13 §

Safe harbour-regel om den yttersta moderenheten

Om den koncernenhet som lämnar deklaration så väljer anses tilläggsskatten för den yttersta moderenhetens jurisdiktion för räkenskapsperioden enligt regeln om kompensation för bortfall i skattebetalning vara noll i fråga om koncernenheter som är belägna i jurisdiktionen för en yttersta moderenhet på vilken safe harbour-regeln om den yttersta moderenheten tillämpas. Safe harbour-regeln om den yttersta moderenheten kan under räkenskapsperioden tillämpas på en multinationell koncern, om koncernens yttersta moderenhet är belägen i en jurisdiktion som i OECD:s och G20-ländernas inkluderande ramverks särskilda kollegiala utvärdering har ansetts ha ett kvalificerat system som gäller den yttersta moderenheten.

14 §

Safe harbour-regel om substansbaserade skatteincitament

Om den koncernenhet som lämnar deklaration så väljer, ska av tilläggsskatten för jurisdiktionen för räkenskapsperioden den andel anses vara noll som motsvarar det medräknade beloppet av räkenskapsperiodens kvalificerade skatteincitament.

Den i 1 mom. avsedda andel av tilläggsskatten som ska anses vara noll är den differens som fås genom att det belopp av tilläggsskatten för jurisdiktionen som följer av behandlingen av kvalificerade skatteincitament i enlighet med 15 § dras av från det tilläggsskattebelopp som skulle ha

beräknats för jurisdiktionen om valet inte hade gjorts.

I samband med denna safe harbour-regel avses med **kvalificerade skatteincitament**

1) allmänt tillgängliga skatteincitament som minskar beloppet av de medräknade skatterna för räkenskapsperioden eller för kommande räkenskapsperioder och som beräknas på basis av de kostnader som uppkommit eller mängden materiella tillgångar som producerats i jurisdiktionen, och

2) kvalificerade skattetillgodohavanden och marknadsmässigt överlåtbara skattetillgodohavanden som uppfyller villkoren i 1 punkten, om den koncernenhet som lämnar deklaration har gjort ett i 8 kap. 12 § avsett val som gäller i ett år för att behandla skattetillgodohavandet, eller en del av det, som ett kvalificerat skatteincitament.

Som i 3 mom. 1 punkten avsedda skatteincitament som beräknas på basis av kostnader betraktas dock inte incitament där värdet på skatteförmånen överstiger de upplupna kostnaderna.

Som skatteincitament enligt 3 mom. betraktas inte skatteincitament som baserar sig endast på kostnader för förvärv av sådan intäkt som har undantagits från beräkningen av den justerade vinsten eller förlusten enligt 3 kap.

Till den del som ett kvalificerat skattetillgodohavande eller ett marknadsmässigt överlåtbart skattetillgodohavande omfattas av ett val enligt 3 mom. 2 punkten behandlas det inte som intäkt enligt 3 kap. 6 §. Om ett skattetillgodohavande som omfattas av valet har varit skattepliktig inkomst, dras den skatt som hänförs till denna inkomst av från koncernenhetens medräknade skatter för räkenskapsperioden i enlighet med 4 kap. 4 § 1 punkten.

15 §

Beräkning av safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament

Gällande lydelse

Kompletterat lydelse

Vid tillämpning av den safe harbour-regel som avses i 14 § läggs till de medräknade och justerade skatterna för räkenskapsperioden för koncernenheter som är belägna i jurisdiktionen antingen beloppet av kvalificerade skatteincitament för räkenskapsperioden eller beloppet enligt substansbegränsningen, beroende på vilket belopp som är lägre.

Som beloppet av kvalificerade skatteincitament för räkenskapsperioden betraktas

1) minskning av medräknade skatter för räkenskapsperioden till följd av användning av ett skattetillgodohavande,

2) beloppet av ett avdrag som överstiger kostnaderna eller ett annat extra avdrag som yrkats för räkenskapsperioden multiplicerat med den skattesats som regelmässigt tillämpas på inkomsten, eller

3) beloppet av den skattefria inkomst som hänför sig till kostnaderna multiplicerat med den skattesats som regelmässigt tillämpas på inkomsten eller, om en skattesats som är lägre än den regelmässiga skattesatsen blir tillämplig, beloppet av den skattefria inkomst som hänför sig till kostnaderna multiplicerat med differensen mellan den skattesats som regelmässigt tillämpas på inkomsten och den sänkta skattesatsen.

Substansbegränsningen är

1) 5,5 procent av beloppet av de berättigade personalkostnaderna eller av det belopp av avskrivningarna för berättigade materiella tillgångar som ingår i den justerade vinsten eller förlusten för räkenskapsperioden, beroende på vilket belopp som är högre, eller

2) om den koncernenhet som lämnar deklaration gör ett i 8 kap. 12 § avsett val om detta som gäller i fem år, 1 procent av den redovisade anskaffningskostnaden för berättigade materiella tillgångar för räkenskapsperioden, dock så att markområden och andra tillgångar som inte får avskrivas inte ingår i beräkningen.

Med berättigade personalkostnader och berättigade materiella tillgångar avses i samband med denna safe harbour-regel det som föreskrivs om avdrag för substansbelopp

Gällande lydelse

Kompletterat lydelse

i 5 kap. Med avvikelse från 5 kap. 7 § 3 mom. betraktas dock som berättigade personalkostnader i samband med denna safe harbour-regel också personalkostnader som kapitaliserats och inkluderats i det redovisade värdet av materiella tillgångar.

Om den koncernenhet som lämnar deklaration återkallar ett val som avses i 3 mom. 2 punkten undantas avskrivningen för berättigade materiella tillgångar vid tillämpning av 3 mom. 1 punkten, om anskaffningskostnaden för tillgångarna var en del av beloppet enligt substansbegränsningen under en tidigare räkenskapsperiod då safe harbour-regeln om substansbaserade skatteincitament tillämpades.

10 kap.

10 kap.

**Ikraftträdande och
övergångsbestämmelser**

**Ikraftträdande och
övergångsbestämmelser**

6 §

6 §

Definitioner som hänför sig till safe harbour-regeln under övergångsperioden som gäller land-för-land-rapporteringen för beskattningen

Definitioner som hänför sig till safe harbour-regeln under övergångsperioden som gäller land-för-land-rapporteringen för beskattningen

Med övergångsperiod avses alla räkenskapsperioder som börjar senast den 31 december 2026 och slutar senast den 30 juni 2028.

Med övergångsperiod avses alla räkenskapsperioder som börjar senast den 31 december 2027 och slutar senast den 30 juni 2029.

Med skattesatsen under övergångsperioden avses

Med skattesatsen under övergångsperioden avses

3) 17 procent för räkenskapsperioder som inleds 2026.

3) 17 procent för räkenskapsperioder som inleds 2026 **och 2027.**

Denna lag träder i kraft den 20 . Bestämmelserna i 9 kap. 12–15 § och 10 kap. 6 § tillämpas på räkenskapsperioder som börjat den 1 januari 2026 eller därefter.